

KONST OCH PEDAGOGIK

När man i TV:s *Stjärnorna på slottet* lät en musikpedagog okänsligt drilla gruppen med fåniga stråkövningar sköts ordet pedagog fullständigt i sank, också för ordet i andra kombinationer som kulturpedagog och konstpedagog. Pedagogen presenterades här, inte i ordets ursprungliga bemärkelse, som någon att håller i handen, som handleder, utan som den som utifrån auktoritära traditioner tror sig stå över och tror sin uppgift vara att förmedla konstens sanningar.

Det finns mycket kvar av sådan förmedlande och kontrollerande pedagogik också i skolor och konsthallar. Kulturen/Konsten har då satts i centrum och pedagogens uppgift har varit att få besökaren att förstå genom att få förtydligat konstnärens intentioner. Som om det fanns en rätt sanning och att den skulle ligga hos konstnären eller i verken. Det finns alltför ofta kvar en sådan "konsthallsritual", som kan vara skrämmande i all sin auktoritära välmening.

Finns det då inget hopp för konstpedagogiken?

Om man flyttar fokus från konstnären och verket och istället lägger den hos åskådaren, vad händer då? Om konstpedagogiken då inriktar sig på 1. *experiment*, vilka kan 2. *analyseras* och kring vilket man tillsammans kan 3. *reflektera*, ges helt andra möjligheter.

Då kan det mångtydiga, paradoxala och gränsöverskridande ges plats vid sidan av den traditionella pedagogikens "sanningar" och kunskapstest. *Reflektion, kreativitet och självförtroende* blir då honnörssord vid sidan av prestationer och resultat.

Som tur är

Som tur är finns det de som fortfarande vågar hålla diskussionen om konstpedagogikens värde vid liv. Vid Gävle Konstcentrum bedriver man sedan länge en mycket intressant verksamhet vilken nu presenteras och problematiseras i boken KONST OCH PEDAGOGIK, vilken getts ut med stöd av Kulturrådet. Här beskrivs inte bara den egna verksamheten, utan också verksamheter vid Centrum för samtida konst i Warszawa, The Institut of Education i Storbritannien och från forskning i Sverige.

Boken är fått en mycket speciella utformning som lockar till bläddring, men kräver lite extra koncentration för att ta till sig fullt ut. Det finns all anledning för alla utbildade, för alla som är mitt i en pedagogutbildning och inte minst för alla ännu inte utbildade, men som vikt sitt hjärta åt konsten, att ta till sig tankarna i denna bok.

Vilka överraskande resultat man kan nå, enligt boken, bara genom att låta grupper få komma tillbaka till en konsthall för ett andra besök (hep!) och att se till att grupperna inte är större än tio personer. Med en fräck kompassriktning kan då allt börja leva.

Torgny Åström